

blot dens Ord, men ogsaa dens Aand; men jeg for mit Vedkommende har rigtignot den Mening, at det ærede Medlem fra Rjøge paa dette Omraade har været altfor sensibel, altfor ængstelig for at træde Grundloven for nær. Jeg skal ikke opholde det ærede Ting længere. Jeg mener, at der fra forfællig Side kan rejses Betænkkeligheder ved de Forslag, der forelægges fra Udvalget til § 64 og flere andre Paragraffer i dette Kapitel, men det er jo en Sag for sig. De Spørgsmaal, som jeg ønskede at udtale min Mening om, være disse to. Det første, hvorvidt det kunde siges at være grundlovstridigt i Fattigloven at give særegne Regler for, i hvilke Tilfælde nydt Fattigunderstøttelse kan eftergives, og det andet, om det skulde være stridende mod Grundloven at give Personer Valgret, som faa Understøttelse af det offentlige under visse Betingelser, men vel at mærke Understøttelse, som udtrykkelig siges ikke i nogen Henseende at være Fattigunderstøttelse. I begge Tilfælde føler jeg min Samvittighed ganske fri.

Bingel: Oven paa disse to subtile juridiske Foredrag, vi her have hørt, vil det Var Ord, jeg har at sige, lyde noget borgerlige og noget lægmandsagtige. Jeg vil gerne, da det blev berørt fra forskellige Sider, hvad Folk, der nu ikke ere til Stede her i Salen, have talt og tænkt om det foreliggende Lovforslag — der er talt om de forhenværende Folketingsmænd fra Ringkjøbing og fra Næstved — sige disse saa Ord, at de ganske vist have udtalt sig med en vis Stykke mod Lovforslaget, den Gang det fremkom, vel at mærke mod Lovforslaget i den Form, hvori det kom frem som Regeringsforslag og i Modtagelsens første Øjeblik. Men jeg tvivler ikke om, at disse to samme forhenværende Rigsdagsmænd — og for den enes Vedkommende veed jeg det bestemt — hvis de i dette Øjeblik sad i dette Ting, vilde have været Tilhængere af Forslaget i den Form, som Udvalgets Flertal forsøger at give det. Men det var ikke derom, jeg egentlig vilde tale, men jeg vilde gerne tale om mit eget Forhold til denne Sag. Naar det gælder en Sag, som er en af de største og vigtigste Sager, der overhovedet kunne ligge for i en lovgivende Forsamling, og ganske særlig, naar man har den Være at repræsentere en ikke ubetydelig Del af den danske Arbejdersbefolkning, gør man sig særlige Strubler med, hvorledes man skal stille sig til § 64 i dette Lovforslag. Jeg vil da sige, at jeg efter min Overvejelse er kommen til det Resultat, at jeg kan støtte og ogsaa stemme for

denne Paragraf, saaledes som den er i Færd med at omformes af Udvalgets Flertal. Jeg skal sige hvorfor. Det har jo ganske vist ogsaa for mig noget Stødende, at denne Paragraf staar paa en Fattiglov, og at en saa stor Sag som en Alderdomsforsørgelse bliver et tilhyneladende underordnet Led af et andet Lovgivningsarbejde. Jeg ønsker ogsaa for at borttage alt, hvad der kunde være saarende for de vedkommende, som skulle nyde godt af denne Bemmelse, at Loven maa faa en noget forandret Titel, og ønsker, at den maa blive kaldt noget saadant som: Lov om det offentlige Fattigvæsen samt om Statens og Kommunens Understøttelse til trængende Gamle. Men paa den anden Side vil jeg sige, at det forekommer mig, at det slet ikke er en saa forstrækkelig stor Ulykke, at det netop er i en Fattiglov, denne Sag kommer frem. Det Ord "fattig" har man sagt, har noget saa Stødende ved sig. Men der er jo mange Betragtninger, som kunne gøre, at vi forløse os mere og mere med det. Vi have for Eksempel en Nationalsang, som siger: "Danmark er et lidet fattigt Land", og jeg tror, at vi mere og mere er kommen til den Erkendelse, og at det mere og mere gaar op for os, at hvis vi blive i den politiske Glendighed, hvori vi nu i en Række af Aar ved forskellige Omstændigheder, som jeg ikke skal gaa nærmere ind paa, ere sunkne ned i, saa vil Danmark blive et bestandig fattigere Land, og vi maa allesammen forløse os med den Tanke, at vi ere Medlemmer af et meget fattigt Samsfund. Dernæst vil jeg fra en anden Betragtning, som jeg tidligere en Gang har tilladt mig at gøre gældende, komme til et lignende Resultat. Jeg har nemlig sagt, at det forekommer mig, at enhver Arbejder i Statens Tjeneste, hvad enten han er Minister eller Jærnbaneanarbejder, hører til samme Slags, samme Kategori. Som Folge deraf er jeg nødt til at betragte enhver Lønningslov, der foreligger her for dette Ting, som en Arbejderlov, og jeg er nødt til at betragte enhver Pensjonslov, som foreligger for dette Ting, som en Fattiglov. Mig selv, der er Statspensionist, er jeg nødt til at betragte som hørende til et maasse mere begunstiget — men dog et Samsfund af Statsfattiglemmer. Dette vilde jeg gerne sige for maasse at betage dette Ord en Smule af dets bedste Karakter. For mig har dette Ord i alt Fald ikke en saadan i nogen høj Grad, og jeg haaber, at den mere og mere skal falde bort. Men Grunden til, at det netop efter nærmere Overvejelse er helbigt, at dette Forslag kommer ind paa en Fattiglov, er den, at det forekommer mig, at